

Deel 1

Fleur
en
de legende

Deel 1

Fleur
en
de legende

Willem Bomhof

Schrijver: Willem Bomhof
Coverontwerp: Mijnbestseller.nl
ISBN: 9789463985000

© Willem Bomhof

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever en de schrijver.

Categorie: Fantasy.

De opleiding.

Een sissend geluid klinkt. Fleur slaat haar ogen open. Het is donker. Heel donker. Vreemde geluiden klinken. De geluiden komen van buiten. Buiten? Ik lig ergens.

Het dringt tot mij door, dat ik helemaal niet voel dat ik lig. Ik zweef.

De geluiden worden iets luider. Krakend, piepend, als roestige machines die op het punt staan om vast te lopen. Gedempt licht bereikt mijn ogen. Ik knipper een paar keer. Ik besef, dat mijn zintuigen niet goed werken. Daarom lijken de geluiden op gekraak en gepiep.

Een zware stem vraagt: hoe voel je je? Ik zeg: wat licht in mijn hoofd. De zware stem wordt iets minder zwaar en zegt: dat is het gevolg van terugkomen. Terugkomen? Waar vandaan?

Opeens dringt er weer iets tot mij door. Ik volg lessen. En op hetzelfde moment voelt mijn lichaam aan alsof er een olifant overheen is gewalst.

Ik herinner mij weinig van de lessen, maar weet dat de inhoud in mijn binnenste is gebrand. Topzware lessen. Iets komt naar boven drijven. Vaag herinner ik een lange man in een zwart pak met een grote stok. De grote stok zwiepte keer op keer langs mijn lichaam en kwam soms als een zweep op pijnlijke plekken terecht.

Ik tast mijn lichaam af. Ik zweef nog steeds. Ik voel talloze draden verbonden met mijn lichaam. De meeste zitten aan mijn hoofd. Ik voel mij alsof ik tien keer door een legertje mannen met wapenstokken in elkaar getrapt en geslagen ben, maar toch voel ik geen bulten of pijnlijke plekken.

Vreemd.

De zware stem krijgt een gezicht. Een Chinees. Althans zo staat het in de lesboeken. “Dat is een Chinees”.

Iemand met een Chinees uiterlijk. Het schijnt, dat er op Aarde een ras leeft, dat zich Chinees noemt. En “Aarde”? Ook zo’n begrip. Nooit eerder van gehoord. Het begrip Aarde ken ik uit de lesboeken. Langzaam worden er steeds meer herinneringen wakker van mijn huidige les.

Het uiterlijk van de Chinees verandert in een blanke man. Mijn geheugen zat nog gedeeltelijk in de lessen. De werkelijkheid verschijnt meer en meer.

Langzaam zak ik naar beneden. Naar een bed onder mij. Via het bed en de draden, word ik in een virtuele wereld verplaatst.

Ik word in een halfslaap gebracht. Ik droom zonder te beseffen, dat ik droom. De beelden en gebeurtenissen die verschijnen in mijn droomwereld, worden van buitenaf in mijn hersenen geplaatst.

Ik denk, dat ik in de echte wereld ben, maar in werkelijkheid bevind ik mij in een kunstmatig gemaakte droomwereld, een schijnwereld, een nepwereld.

Toch kan ik bij zware gebeurtenissen, er iets lichamelijks aan overhouden. Via de hersenen dreunt het door naar mijn lichaam. Schijnt het. Maar, dat is alleen in zeldzame gevallen en gebeurtenissen. Vandaar, dat ik geen blauwe plekken heb. Maar wel een enorme vermoeidheid en nog meer, voel.

De les is afgelopen. Ik ben terug in de werkelijke wereld. Ik ga zitten op het bed en schuif mijn voeten over de vloer en ik sta op. Gelijk stort ik neer op de vloer. Kalm aan, zegt de blanke onbekende. Je spieren hebben veel werk verricht in de virtuele wereld.

Ok. Dus zo virtueel is die “leswereld” nu ook weer niet. De man knikt als antwoord op mijn vraag. Hij zegt: ook al is het virtueel, je mind en lichaam worden belast door de leswereld. In het ergste geval kun je sterven in de virtuele wereld.

Ik denk: dat is lekker. Ik zeg: heb je nog meer opbeurende verhalen?

De man zegt: er zijn bepaalde situaties waarin je daadwerkelijk kunt sterven. Theoretische lessen heb je niets aan. Ik zeg: aan sterven heb ik ook niets.

De man kijkt een andere kant op. Ik kijk mee en zie een dokter de kleine zaal binnen komen. Ah, controle.

Het volgende half uur word ik nauwkeurig onderzocht en moet ik langzaam door de kamer heen en weer lopen.

Langzaam worden mijn spieren soepeler. Ik voer talloze rek en strekoefeningen uit. Hoelang heb ik, al zwevend, gelegen? Op mijn vraag krijg ik geen antwoord.

Ik ontdek steeds meer apparaten aan de wanden. Het doel ervan ontgaat mij volkomen.

Ok, Fleur. Alles is in orde. Je kunt naar je privévertrek gaan en verder bijkomen.

Ik kijk om mij heen. Welke deur? Er zijn er meerdere. De dokter wijst naar een bepaalde deur. Die daar!

Ik loop langzaam naar die deur, open deze en kijk een lange lege gang in. Iets klopt er niet. Maar wat?

Aarzelend loop ik de koude gang in. Als ik vijf meter gelopen heb wordt het langzaam heter. Ik kijk om mij heen, maar zie niet de oorzaak van de stijgende temperatuur.

Ik draai mij om en zie achter mij geen deur. Waar is de deur gebleven?

Dan maar verder de gang in. Tien meter verder. Het lijkt wel of de gang langer en langer wordt. Plotseling verandert de warmte in hitte en vlammen verschijnen in de gang.

Langzaam word ik gebakken en gebraden.

Einde verhaal.

Ik zie geen uitweg.

Bewusteloos zak ik in elkaar en voel de gebraden karbonade, die ik ben geworden, niet meer.

Een sissend geluid klinkt. Fleur slaat haar ogen open. Het is donker. Heel donker. Vreemde geluiden klinken. De geluiden komen van buiten. Buiten? Ik lig ergens.

Het dringt tot mij door, dat ik helemaal niet voel dat ik lig. Ik zweef.

De geluiden worden iets luider. Krakend, piepend, als roestige machines die op het punt staan om vast te lopen. Gedempt licht bereikt mijn ogen. Ik knipper een paar keer. Ik besef, dat mijn zintuigen niet goed werken. Daarom lijken de geluiden op gekraak en gepiep.

Een zware stem vraagt: hoe voel je je? Ik zeg: wat licht in mijn hoofd. De zware stem wordt iets minder zwaar en zegt: dat is het gevolg van terugkomen. Terugkomen? Waar vandaan?

Opeens dringt er weer iets tot mij door. Ik volg lessen.

Ik herinner mij, dat ik levend verbrand werd in de lange gang. Ik tast mijn lichaam af.

Niets aan de hand.

Ik zie het gezicht van een blanke man. Hij bekijkt wat metertjes en knikt geruststellend. Stap maar van het bed af, zegt hij.

Ik kijk hem argwanend aan. Na enige aarzeling stap ik uit het bed en stort gelijk neer op de vloer.

De man helpt mij overeind. Kalm aan, zegt hij. Als ik rechtop kan staan, verwijderd de man de talloze lange draden van mijn lichaam.

Een deur gaat open. Een dokter in een lange witte jas komt de kleine zaal binnen.

Hij wil mij onderzoeken. Blijf met je tengels van mijn lijf, zeg ik. Ok, ok. Dan niet, bromt de dokter.

Ik onderzoek mijn lichaam zelf en ontdek, dat ik een overall aan heb. Een groen kleurige.

Heb je een spiegel bij de hand? De dokter vist een kleine spiegel uit zijn ruime jaszak.

Alsjeblieft.

Ik vermijd het zijn hand aan te raken. Misschien heeft de vent drugs in zijn hand verborgen?

Ik richt de spiegel op mijn lichaam en strek de arm uit.

Mijn lichaam is 1m72cm lang en slank. Leeftijd: 19 jaar oud.

Althans dat vertelt het uiterlijk.

Ik voel dat ik ouder ben.

Hoe oud weet ik niet.

Ik staar naar mijn lange zwarte haar op zoek naar verschroeide plekken die er niet zijn. Dan bestudeer ik nog grondiger mijn gezicht.

Donkerbruine ogen loeren terug. Het gezicht is slank en redelijk knap te noemen.

Hm...alles is er nog en ongeschonden. Ik laat de spiegel vallen en terwijl de dokter probeert hem te vangen geef ik de bukkende dokter een trap tussen de benen.

Zo, die zit klootzak.

Ik strompel naar een willekeurige deur en zet deze open. Een lange lege gang. Wit van kleur. Smetteloos wit. Geen gevaar, roept de gang schijnbaar.

Ik weet beter.

De man die mij uit bed heeft geholpen, komt naast mij staan. Hij zegt niets. Vijf minuten staren we allebei de onschuldig lijkende gang in.

Zal ik met je meelopen, zegt hij?

Verrast, zeg ik gelijk ja.

Samenlopen we de gang in.

Na vier stappen draai ik mij om. De deur achter ons is verdwenen.

Gelijk stijgt de temperatuur. Als ratten in de val, kijken we wild om ons heen. Niet alleen stijgt de temperatuur snel, het begint te regenen in de gang.

Zwavel. Het regent zwavel. Lelijke plekken verschijnen op onze lichamen.

Ik neem de man naast mij in een wurggreep en dwing hem omlaag. Zijn lichaam beschermt half mijn lichaam.

Bewusteloos zakt hij in elkaar en ik schuif zijn lichaam op die van mij. Mijn handen zien eruit als gatenkaas en doen verschrikkelijk zeer.

Ik zoek naar een uitweg die er niet is. Het licht gaat uit.

Wel ja, dat kan er ook nog wel bij.

De pijn wordt ondraaglijk en ik zak weg in een zwart gat.

Een sissend geluid klinkt. Fleur slaat haar ogen open. Het is donker. Heel donker. Vreemde geluiden klinken. De geluiden komen van buiten. Buiten? Ik lig ergens.

Het dringt tot mij door, dat ik helemaal niet voel dat ik lig.

Ik zweef.

De geluiden worden iets luider. Krakend, piepend, als roestige machines die op het punt staan om vast te lopen. Gedempt licht bereikt mijn ogen. Ik knipper een paar keer. Ik besef, dat mijn zintuigen niet goed werken. Daarom lijken de geluiden op gekraak en gepiep.

Een zware stem vraagt: hoe voel je je? Ik zeg: wat licht in mijn hoofd. De zware stem wordt iets minder zwaar en zegt: dat is het gevolg van terugkomen. Terugkomen? Waar vandaan?

Opeens dringt er weer iets tot mij door. Ik volg lessen.

Als ik rechtop kan staan, verwijderd de man de talloze draden van mijn lichaam.

Ik zeg: hoe vaak belazer je me nog? De man begrijpt het niet. Ik zeg: je liegt dat je barst. Dit is nog steeds de virtuele wereld. De leswereld. Mijn leswereld.

Al het aanwezige in de kleine kamer lost op.

Het bed, de apparatuur, de deuren, wanden, vloeren. Alles verdwijnt. En de kamer.

Ik ben in een bar.

Ok, daar gaan we weer. De hoeveelste keer weet ik niet. De honderdste? Vijfhonderdste? De duizendste?

Wilt u wat drinken? De barman wijst kort naar een oud bord: één drankje verplicht.

Ik weet niet eens of ik geld heb. Ik rommel in mijn tas en vind wat papiergeld.

Is dat genoeg?

Ruim voldoende, zegt de barman.

Doe mij maar een vruchtensap.

Even later nip ik aan sap met ijsblokken en kijk de grote bar rond.

Ik word van achteren aangestoten en laat bijna mijn glas vallen. Kwaad draai ik mij om en geef de persoon achter mij een flinke oorvijg. De man lacht.

Het is een brede kerel. Is hij worstelaar van beroep?

Hoi, lekker ding. Op bezoek of ben je met een cursus bezig? Ik zeg: gaat je niets aan. Rustig maar, zegt de brede vent. Ik heet Quattro. En jij? Weer zeg ik: gaat je niets aan. Hoepel op.

Ik besluit zelf maar om te verkassen en laat de breed glimlachende vent achter mij.

Aan een lange tafel zitten enige dames van middelbare leeftijd verveeld om zich heen te kijken. Ik ga bij de dames zitten en kijk ze kort aan. De dames knikken kort. Ok, rondje ja knickers.

De vrouw, met wild blond haar, zegt: heel goed, dat je ergens anders bent gaan zitten. De vent die je aanstootte is een misleider. Hij jaagt op "zoekers". Je weet wel: voor de cursus geslaagden, die gestart zijn met hun zoektocht.

Hij probeert iedereen informatie te ontfutselen om zelf het gezochte te vinden, zonder dat hij zelf de cursus volgt.

Ik zeg: ik ben nog niet zo ver, ik ben met de cursus bezig.

En jullie? De dames schudden met hun hoofd. Wij hebben de cursus niet gehaald. Geen eigen schip. Geen zoektocht.

Einde voorstelling.

Jammer, zeg ik.

Ondertussen denk ik diep na. Bevind ik mij in de virtuele leswereld of is dit een echte wereld?

Ik kijk de bar rond op zoek naar aanwijzingen en vind geen verdachte zaken. Als dit een virtuele leswereld is, dan is deze heel goed in elkaar gezet.

Een dronken vrouw probeert de wc-deur open te krijgen. Een lange kerel helpt haar en gaat samen met haar naar binnen. Die krijgt een beurt, zegt blondje. Ik knik. De barman zet expres de muziek wat harder. Een kwartier later komen beiden de wc uit. De vrouw frommelt nog wat aan haar jurk.

Ok, duidelijk. Haar vriend zal vanavond te horen krijgen: vandaag niet schatje, ik heb hoofdpijn.

Ik vraag: hebben jullie lang met de cursus meegedaan? De roodharige zegt: drie jaar. Drie jaar weggegooid.

Opnieuw meedoen, is pas mogelijk over vijf jaar. Je moet dan helemaal van voren af aan beginnen.

Ze zucht diep. Om de 1,5 jaar is er een tussen examen. De eerste heb ik gehaald. De tweede niet.

Zij, blondje wijst naar de derde dame aan onze tafel, heeft de derde ronde gehaald en faalde tijdens het vierde examen.

Ik zeg: ik heb geen flauw idee hoelang ik al met de cursus bezig ben. De roodharige kijkt de andere dames met een wijze blik aan. Het wordt stil aan tafel. Ik vraag mij af waarom het stil wordt aan tafel. Dan zegt blondje: dan behoor je tot de gevorderden.

Je hebt minstens zeven tussen examens gehaald. Na zeven tussen examens wordt er iets met je hersenen uitgespookt. Een tijdelijke blokkade.

Je herinnert je weinig meer van de afgelopen jaren. Pas als de cursus afgelopen is, of als je zakt, wordt de blokkade verwijderd.

Ik denk: ik ben dus al minstens tien jaar bezig met de cursus. Vandaar, dat de dames stil werden.

Ik ben een "gevorderde".

Ik vraag: hebben jullie enig idee, hoeveel geslaagden er zijn?

Niemand. De opdrachtgevers van de cursus, zijn heel streng. De cursus is heel zwaar. Tja, het doel van de cursus is immers heel bijzonder. Het gezochte is, tot nu toe, nog niet gevonden.

Ik zeg: ik ken mijn naam omdat ik met Fleur word aangesproken, verder weet ik over mijzelf helemaal niets. Weer wordt het stil aan tafel.

De roodharige zegt zachtjes: laat het de “misleider” niet horen, je behoort tot de zeer gevorderden.

Ik drink wat uit mijn glas en bedank de dames voor de informatie.

Ik verlaat de bar.

Als ik in de deuropening sta, vervaagt de wereld.

Daar gaan we weer. Volgende ronde.

Ik sta midden in een bos. Het schemert. Het wordt donkerder. Avond dus, denk ik. Waar kan ik overnachten? Een wolf huult in de verte. Ik zie nergens licht branden of iets wat op een dorp of woning lijkt. Het gehuil van de wolf komt dichterbij.

Er zit niets anders op, dan in een hoge boom te klimmen. Die is makkelijk. Met een zucht begin ik omhoog te klauteren. Ik kijk naar beneden.

Is dit hoog genoeg?

Twee meter hoog. Ok, nog hoger. Als ik vijf meter hoog op een heel dikke tak even uit rust, vind ik het welletjes. Dit is hoog genoeg.

Ik denk na over wat ik gehoord heb in de bar. Is het waar of is het misleiding? Onderdeel van een beproeving?

Struiken bewegen in het halfdonker. Een grijze wolf snuffelt rond en gaat bij “mijn” boom staan. Loop door. Loop nou door! De wolf doet alsof hij gek is en blijft bij de boom staan en kijkt naar boven. Ben ik ontdekt?

Ik zit muisstil op mijn tak. Dan loopt de wolf verder. Gelukkig, hij is weg. Of heeft zich verstopt en wacht mij geduldig op.

Voorlopig is de boom veilig.

Ik voel de tak, waar ik op zit, bewegen en iets doorbuigen. Verschrikt kijk ik om mij heen.

Naast mij zit een zwerver. Hoe is die stinkende kerel hier gekomen? Hij opent zijn mond en ik kijk naar een rij glimmende slagstanden. En twee hele lange hoektanden. Tijd om verder na te denken krijg ik niet. De vampier zet zijn bek met tanden in mijn nek en bijt mij diep. Ik voel iets langs mijn nek stromen en de man begint gulzig te drinken. Ik voel mij met de seconde zwakker worden. Ik moet mij verweren.

Maar hoe?

Ik breek een dunne tak af. Meer per ongeluk dan bewust en duw de scherpe afgebroken kant in zijn borstkas. Het gehuil van een wolf klinkt naast mij. Vampier, wolf. Het bos wordt steeds vreemder.

De vampier lost op en ik ben weer alleen. Ik val bijna uit de boom. Ik ben versuft en enorm verzwakt. Mijn lichaam begint hevig te rillen. Heeft de vampier mij tot mede vampier gemaakt? Ik betast mijn nek en voel twee gaten vol met geronnen bloed.

Het is gestold bloed.

Gelukkig.

Ik loop niet meer leeg.

Ben ik nu ook een Vampier? Als na een uur het rillen en schokken van mijn lichaam minder wordt, klim ik uit de boom. De wolf is allang geen probleem meer. Ik heb nu andere zaken aan mijn hoofd.

Hoe krijg ik een mogelijke vampier infectie uit mijn bloed? Knoflook. Knoflook eten en wel heel veel. Natuurlijk is er in het bos geen knoflook.

Zonlicht? Een ader opensnijden en mijzelf laten leeglopen. Eh, bijna leeg.

Een vampier moet mij twee keer bijten en slachtoffer halfleeg drinken.

Daarna is de transformatie in een vampier pas voltooid. Ok, ik moet gewapend zijn voor de volgende ontmoeting. De vampier is vast niet dood. Mijn armzalig takje heeft hem vast nog niet gedood.

En als ik gewoon niets doe? Dit is een virtuele wereld.

Dan denk aan de waarschuwing van de man bij de kist. "In het ergste geval kun je sterven in de virtuele wereld". Heerlijk die lessen.

Was ik er maar nooit aan begonnen. Ik denk even terug aan hoe alles begon.

Een bericht werd opgevangen door velen: "ik, Mytho, heb een nieuwe commandant nodig.

De huidige commandant is met pensioen gegaan.

U dient te voldoen aan twintig eisen. De eerste is een diploma halen aan de "blauwe academie".

De namen "Mytho" en "blauwe academie" zijn al voldoende om tienduizenden op de been te brengen.

Rond Mytho bestaan al vele jaren talloze legenden. En de blauwe academie is het beste van het beste. Geen wonder dat er duizenden vliegen op de lamp afkomen.

De opleiding schijnt de zwaarste ooit te zijn en is door vertegenwoordigers van Mytho, afgegeven aan de academie.

De opleiding is “geschreven” door Mytho zelf, zo vertelden de vertegenwoordigers van Mytho.

Spionnen probeerden de vertegenwoordigers te volgen, maar zij losten op in lucht en lieten geen enkel spoor na.

De vertegenwoordigers bleken robots te zijn. Zij ontdekten dat, omdat ze kort hun vermomming aflegden en lachend en zwaaiend de verborgen camera’s inkeken. Robots met bewegende gezichtsdelens en gevoel voor humor.

Echter na honderd jaar, heeft nog niemand het diploma gehaald en is Mytho dus nog een onbereikbare droom.

De “cursus” is bijzonder zwaar. Ik heb het zelf, gaandeweg, mogen ervaren.

Laat staan de overige eisen waaraan men moet voldoen om commandant te mogen worden van of met Mytho.

Niemand weet waarvan je commandant wordt.

Ik heb een vermoeden, dat een groot aantal van de eisen verborgen zit in de opleiding zelf.

Je wordt tot op het bot getest. Keer op keer.

Ik richt mij weer op het heden.

Ik loer om mij heen of het veilig is.

Geen vampier te zien.

Wat te doen? Wat doe ik hier in het bos, afgezien dat ik gebeten ben door een vampier?

Ok, vampier.

Waar vind ik het monster?

Waar is zijn slaappleats?

In het wilde weg rondlopen in een bos wat ik niet ken?

Ik begin te lopen en bereik na enige tijd een lang pad. Het is vrij breed. Aan beide zijden staan hoge bomen en enige verdorpe struiken.

Op het pad gaan lopen is natuurlijk een uitnodiging van jewelste voor iedereen die kwaad in de zin heeft. Ik zie geen zijpaden.

Aan de rand van het pad lopen? Dan kan ik zo tussen de bomen en struiken verdwijnen. Het besluit is genomen. Langs de rand van het pad lopen.

Na een half uur lopen komen er twijfels. Ik loop eigenlijk maar wat doelloos rond. Ik verberg mij achter een paar struiken en rust uit.

Ik ontdek een struik met eetbare sappige kleine vruchten en proef er voorzichtig van. Na een kwartier wachten, ok, geen vreemde reactie van mijn lichaam op de vruchten. Ik eet er nog een paar. Niet te veel. Je weet maar nooit.

In de verte hoor ik zingende kinderen. Ik kijk voorzichtig door de struiken en zie een groep kinderen aan komen lopen. Twee gewapende mannen voor en twee achter de groep kinderen.

Dit is mijn kans om met anderen in contact te komen. Ik wacht tot de groep is gepasseerd en volg ze langzaam. Na tien minuten lopen gaat de groep een zijpad in. Ik volg. Weer tien minuten later, maakt het bos plaats voor heidevelden. En tenslotte voor akkergrond.

Ik zie een hoge omheining met balustrade. Wachtposten lopen over de balustrade heen en weer. De meeste bij een stevige poort.

De poort gaat open en de groep verdwijnt achter de poort die snel weer dicht gaat.

Wat nu? Naar de poort gaan? Hallo, ik heet Fleur en ik ben gebeten door een vampier. Mag ik binnenkomen?

Na lang aarzelen loop ik toch naar de poort.

Halt, klink er luid. Wie bent u?

Ik heet Fleur en ben verdwaald.

Er klinkt geroep en even later word ik, vanaf de balustrade, bekeken door meerdere mannen. Ik zie nu pas dat de bewakers allemaal met strengen met knoflook om de nek rondlopen.

De wolken breken en ik sta in vol zonlicht. Ok, hoor ik hard zeggen. Ze kan tegen vol zonlicht. Beweging ontstaat op de balustrade.

Even later wordt de poort op een kier gezet en vier mannen met knoflook om de nek en geweren in de hand, lopen langzaam naar mij toe. Even later kijk ik in dreigende gezichten en geweelopen. Geroep klinkt, pas op. Ze is gebeten.

Ik zeg: vannacht. Kan iemand mij verlossen van het vampier gif dat in mij zit?

De grootste van de vier mannen, grijpt naar een dikke streng knoflook en gooit deze op de grond. Omhangen, zegt hij streng. Ik buk mij en hang de streng om mij nek.

Angstvallig word ik in de gaten gehouden. Bij de poort verschijnt een man met drie knoflookstrengen om zijn nek.

De procedure herhaalt zich.

Knoflookstreng op de grond. Ik hang de tweede streng om mijn nek.

Als er niets gebeurt, ontspant iedereen zich. Eindelijk klinkt er: "vermoedelijk veilig".

Ik word uitgenodigd naar binnen te komen. Houdt de knoflook om je nek, sist de man naast mij.

Ik loop, onder “begeleiding”, door de poort. Binnen de omheining staan diverse houten huizen. In het midden een grote waterput. Een voorraadschuur, waarschijnlijk voor de tarwe en groente van het land.

Enige vrouwen zitten in de schaduw en repareren kleren. Een oudere man loopt naar mij toe. Ik ben de leider van onze kleine gemeenschap. Ook hij bestudeert de beet in mijn nek.

De bewaker links van mij zegt: ze beweert slechts éénmaal gebeten te zijn!

Afwachten, zegt de leider.

Sluit haar op in de gevangenis. Ik word naar een klein gebouwtje gebracht en naar binnen geduwd. De zware deur gaat achter mij dicht. Geen ramen, geen openingen. Op de vloer ligt wat stro en er staat een kan met water. De wanden hangen vol met knoflook.

Ik berust in de situatie en schuif wat stro tegen een wand aan en ga zitten.

Zo nu en dan gaat de zware deur open en wat fruit en brood wordt snel naar binnen geschoven.

Na een paar dagen gaat de deur wijder open en de leider komt binnen met drie bewakers.

Ik word nauwkeurig bekeken. Dan moet ik mijn mond wijd open doen.

Geen slag tanden, klinkt het in koor. De mannen kijken opgelucht.

Hoe voel je je?

Ik zeg, hongerig en smerig. Ik moet mij wassen. De leider zegt: die gelegenheid krijg je.

Als laatste test moet je in het volle zonlicht in de badkuip en volledig onderdompelen.

Ik zeg: hopelijk wel met mijn kleren aan?

Ik word naar buiten gebracht en in een hoek, in vol zonlicht, wacht de gevulde “badkuip” reeds op mij. Ik stap, met mijn kleren aan, in de badkuip. Zes mannen kijken nauwkeurig toe. Hoofd onder water, zegt de leider. Ok, ik duik met hoofd onder water en kom na tien seconden weer boven het water.

Ok, kom er maar uit. Ik klauter het bad uit en weer word ik nauwkeurig bestudeerd. Dan klinkt het verlossende “ze is veilig”.

D.w.z. mijn omgeving is veilig voor mijn aanwezigheid. Ik ben geen aanstaande of kersverse vampier.

Een vrouw reikt mij droge kleren aan. Ik trek ze aan. De mannen draaien zich beleefd om.

Mijn eigen kleren worden over een lang touw in de zon gehangen.

Waar woon je, vraagt de leider? Ik zeg: geen idee. Ik was plotseling in een bos.

Tot mijn verrassing, zegt de leider: dat hebben we al vaker meegemaakt.

Ik denk: ok, mede cursisten zijn hier ook geweest.

De mannen lopen weg. Ik blijf alleen achter. Tijd om de benen te strekken. Ik loop wat rond en geniet van het mooie weer.

Achter mij klinkt een kwade stem: hier met mijn kleren! Een slanke vrouw nadert mij. Ik kijk om mij heen en dan weer naar de vrouw. Ze bedoelt mij. Ik zeg: mijn kleren hangen te drogen.

Deze heb ik bij de badkuip teruggekregen.

De vrouw wordt alleen maar kwader. Nog smoesjes ook, dievegge.

Plotseling heeft ze een mes in haar hand en haalt naar mij uit. Automatisch wijk ik uit. Opnieuw word ik aangevallen. Het is ernst. Raketings gaat het mes langs mijn linkerschouder. Ik maak een draai beweging en veeg met mijn rechterschoen over de grond en trap haar ene been opzij.

Ze valt op de grond.

Ze staat verrassend snel weer op de benen en valt opnieuw aan.

Tijd voor hardere actie.

Ik geef een slag op haar schouder en wel dusdanig dat ik vitale spieren van haar arm hard raak. Het mes valt uit haar hand en de arm hangt levenloos langs haar lichaam.

Ik raap het mes op en maak schijnbewegingen. De vrouw draait mee, maar niet snel genoeg. Ik sta achter haar en druk het mes tegen haar keel.

Rustig jij, zeg ik.

De vrouw hijgt, maar blijft stil staan. Ik hoor achter mij, iemand aan komen lopen en draai mij samen met de vrouw om.

Een man richt zijn pijl en boog op mij.

Nu wordt het echt gevaarlijk.

Ik zeg: laat je pijl en boog vallen of ik steek toe. Ik kijk naar de nek van de vrouw en beweeg het mes.

De man aarzelt.

Een tweede man, met pijl en boog nadert ons. Het wordt mij te link in het kleine dorp. Ik loop met kleine stappen, met mijn "gevangene", naar de poort en roep: open de poort.

Na een lange aarzeling gaat de poort op een kier en ik ga naar buiten en laat de vrouw los.

Met het mes in de hand vlucht ik snel weg, voordat er pijlen op mij worden afgeschoten.

In ieder geval heb ik nu een wapen.

Na vijf minuten hardlopen draai ik mij om. Geen achtervolgers.

Ik vervolg mijn weg hardlopend. Dankzij de vezelstructuur van mijn lichaam is dat een gemakkelijk gebeuren. Het oppervlak van de huid is ook vezelachtig, maar heel fijn van structuur. Ik kan heel lang hardlopen zonder pauze.

Het zilveren mes hangt nu, aan een koord, om mijn nek.

Na enige tijd maken de akkervelden plaats voor bossen.

Ik stop licht hijgend en denk na.

Weer het bos in?

Vrijwel zeker wacht de vampier mij op in het bos. Wat is de bedoeling van deze les? De vampier doden? Of veilige oorden bereiken? Ik heb geen flauw idee.

Het begint te schemeren. Slaapplaats? Een hoge boom inklimmen heeft geen nut. Dat heeft de vorige keer bewezen. Ik besluit, een tien meter van de boomgrens, een kuil te graven met mijn mes en er takken en bladeren overheen te leggen. Na een uurtje hard werken is de provisorische slaapplaats klaar en ik kruip onder de takken en bladeren. Het is al bijna donker.

Van slapen komt niets. Ik luister waakzaam naar elk geluid. Diep in de nacht dommel ik half in en de eerste zonnestrallen wekken mij.

Smalle stralen licht schijnen in mijn eenvoudige slaapplaats.

Ik rek mij uit en krijg gelijk een stapel bladeren, van het "dak", op mijn hoofd. Mijn lange haren komen onder het zand en blad te zitten.

Dank u wel, ik vloek zacht.

Ik spuug wat rond en kruip voorzichtig naar buiten. Niemand te zien. Ik klop het blad en zand van mijn lichaam. Fatsoenlijk wassen is er vandaag niet bij.

Geen beek te zien. Als een hongerige zwerfster vervolg ik mijn weg. Op goed geluk loop ik langs de bosrand.

Na drie uur wandelen, krijg ik er genoeg van en verhoog het tempo. Half wandelend, half hardlopend, ga ik langs de bosrand.

Een beek. En gelegenheid om te drinken en te wassen. Mooi zo.

Ik sluip voorzichtig naar de beek en loer de omgeving af. Niemand. Ik snel naar de beek en laat mij helemaal onderdompelen in het lauwe water.

Als mijn hoofd weer boven het water uitkomt, kijk ik recht tegen twee speerpunten aan. Dodelijk nauwkeurig op mijn keel en gezicht gericht. Ik tast naar mijn mes. Ik heb hem nog. Waar komen die twee knapen opeens vandaan?

Slank en knap. Dat wel. Als ik niet in een lesomgeving zat, zou ik best wel eens kennis willen maken met die twee. Ik schat ze op achttien jaar oud.

In het water op mijn rug, al handen duwend over de bodem van de beek, schuif ik naar de rand van de ondiepe beek. Kijkend naar de twee speren vlak bij mij, ga ik heel langzaam het water uit.

Eén van de knapen wijst naar mijn mes. Ik grijp naar mijn mes. Ik kijk ze wild aan. Blijf van mijn mes af. Ik zeg niets, maar mijn gezicht spreekt boekdelen.

De andere knaap begint te lachen. Een wilde kat, zegt hij. Ik ga, onder dwang van de twee lange speren, op het zand zitten.

Druipend en wel. Een knap ding, zegt de ander.
Ik krijg het licht benauwd. Ik loer naar hun gezichten of er
begeerte overheen glijdt als wolken voor de zon.
Aan mijn lijf geen fratsen. Weer spreekt mijn gezicht
boekdelen. Rustig maar. Rustig maar, zegt de langste van
de twee.
Dat “rustig maar”, heb ik al vele malen tijdens de opleiding
gehoord.
Het betekent vaak gevaar. Dus ik grijp mijn mes stevig
beet en richt het langzaam op.
De langste van de twee zegt: onze meester zal blij zijn
met deze bijzonder mooie vangst.
Tientallen alarmbellen gaan bij mij af. De twee knapen zijn
handlangers van een vampier. Ik moet mij onmiddellijk
bevrijden en maken dat ik wegkom.
Te laat. Mijn voeten worden, op hun plaats gehouden,
door de knielende kleinste knaap.
Hij heeft zijn onderbenen dwars over mijn onderbenen
gelegd. Ik krijg een harde vuistslag en verlies het
bewustzijn voor een seconde. Die ene seconde is genoeg
voor de twee. Als ik weer bijkom, lig ik op mijn buik.
Mijn handen worden op mijn rug vakkundig, met touw, aan
elkaar vastgebonden.
Het tweetal grijpt mij beet aan mijn armen en ik word naar
de rand van het bos gesleept.
Dan gaan de knapen op de grond zitten en nemen een
afwachtende houding aan. Waar wachten ze op? Of liever
op wie? Op hun meester. Een vampier!
Ik probeer los te komen. Maar elke poging wordt beloond
met een harde vuistslag in mijn gezicht.
Na lang wachten zet de schemering in.

Een zwarte nevel verschijnt. Vaag een menselijke gestalte aan nemend.

Een monster kijkt mij kwijlend aan.

De nevel bedekt mijn lichaam en gaat dan mijn lichaam in. Ik schreeuw, maar er komt geen geluid uit mijn keel. Ik probeer opnieuw te schreeuwen. Mijn stembanden zijn verlamd.

Ik verwens alle lessen van de virtuele wereld naar de maan en geef het, voor het eerst, echt op. Zoiets afschuwelijks, wil ik niet nog eens meemaken.

Rot maar op met je lessen.

Dit nooit weer.

Ik zak in diepe duisternis weg.

Een sissend geluid klinkt. Fleur slaat haar ogen open. Het is donker. Heel donker. Vreemde geluiden klinken. De geluiden komen van buiten. Buiten? Ik lig ergens.

Het dringt tot mij door, dat ik helemaal niet voel dat ik lig. Ik zweef.

De geluiden worden iets luider. Krakend, piepend, als roestige machines die op het punt staan om vast te lopen. Gedempt licht bereikt mijn ogen. Ik knipper een paar keer. Ik besef, dat mijn zintuigen niet goed werken. Daarom lijken de geluiden op gekraak en gepiep.

Een zware stem vraagt: hoe voel je je? Ik zeg: wat licht in mijn hoofd. De zware stem wordt iets minder zwaar en zegt: dat is het gevolg van terugkomen. Terugkomen? Waar vandaan?

Opeens dringt er weer iets tot mij door.

Ik volg lessen. En op hetzelfde moment voelt mijn lichaam aan alsof er een olifant overheen is gewalst.

Ik herinner mij weinig van de lessen, maar weet dat de inhoud in mijn binnenste is gebrand.

De herinneringen aan de laatste les worden iets vager. Ik ben weer in de medische kamer.

Ik begin te huilen. De afgelopen les was mentaal heel zwaar. Te zwaar.

Dan begin ik te vloeken. De man naast het speciale bed wacht geduldig.

Tien minuten lang lig ik nog te razen en af te reageren op bed.

Behulpzame sterke handen helpen mij overeind. Ik stap uit bed en de draden worden verwijderd van mijn lichaam.

Ik krijg weer de nodige controles en laat deze ongeduldig over mij heen gaan.

Tijdens de controles scheld ik er lustig op los.

Dan klinkt het verlossende: alles in orde!

Ik ga op een stoel zitten en vraag om eten en drinken. Even later werk ik een hoeveelheid eten naar binnen, waar iedereen jaloers op zou zijn.

Mijn lichaam kan heel lang zonder voedsel en drinken, maar ik voel mij geradbraakt. Ik prop twee borden met eten naar binnen en drie kleine glazen water.

Eindelijk voel ik mij wat beter.

Ik zeg: ik stop. Dit nooit weer. Niemand reageert. Welke gang moet ik in? En wee de gebeente, als je mij een virtuele gang aanwijst!

Uit de luidspreker klinkt een onbekende stem: geef je het op?

Ik zeg: ja.

Die laatste les was verschrikkelijk. De onbekende vraagt: voel je je gezond?